

[Aksel Larsen.]

danner et liberalt, borgerligt parti. Men hvis det er et socialistisk folkeparti, er det rigtig nok noget helt andet; her skal friheden ikke eksistere. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Hvilket parti brød det ærede medlem ud af?). I sin tid af socialdemokratiet, og da jeg var medlem af det kommunistiske parti, blev jeg angrebet på det heftigste bl. a. af den højtærede statsminister, fordi jeg tillod mig at opretholde et kommunistisk splittelsesparti.

I forgårs fik jeg i afbrydelser, som den højtærede statsminister ikke fulgte op, da han kom på talerstolen, noget at vide om splittelse og splittelsesparter. Der er ingen tvivl om hans mening: vi har ikke ret til at benytte vor frihed til at være parti, men det har derimod naturligvis liberalt centrum.

Jeg vil sige til den højtærede statsminister, at det, at der er flere partier i arbejderbevægelsen, har en naturlig årsag; en brydning af arbejderbevægelsen måtte komme som følge af et vist partis højreklæbende politik. Det burde ikke forundre og endnu mindre forarge.

Tilbage til indholdet af den højtærede statsministers tale. Han dokumenterede sin forhandlingsvillighed ved at sige, at regeringen har stillet forslag om skattelettelser; forslaget ligger på folketingets bord. Jeg har ikke set dem, de eksisterer ikke. Vi har fået en løs skitse til visse ændringer i skatteskalaerne og i børnetilskudsskalaen. Det er, hvad vi har fået i et udvalg, og det er jo ikke forslag til skattelettelser. Det er en skitse om, i hvilken retning man kunne tænke sig skattelettelser skulle gå. Det er slet ikke forslag til en skattereform — det er ikke engang en skitse til en skattereform. Jeg forstår imidlertid, at statsministeren er interesseret i, at der sker noget med skatterne. Han siger i hvert fald, at antiinflationens udvalget bør inddrage skattesystemet i undersøgelserne, og udtrykker håbet om, at det nok vil anbefale meroms og kildeskat, for kildeskat er vældig inflationshæmmende.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Baunsgaard i, at det ikke kan være et sådant udvalgs sag at pege på, hvilke skatter vi skal have, men at undersøge, hvilke særlige danske årsager der findes til den inflatoriske udvikling, hvis der er særlige danske årsager.

Efter min mening er der sådanne særlige danske årsager, og de er først og sidst at søge i vort skattesystem som helhed. Når man tillader en del af befolkningen at snyde i skat og derved ligefrem ulovligt lader dem have måske et par milliarder kr. mere til disposition til privatforbrug, end de burde have, skal det virke i retning af inflation. Når man ved forskellige fradragsbestemmelser begunstiger en del af skatteyderne på andre skatteyderes bekostning, ja, så er der nogle, der får mulighed for et større forbrug, end de ville have med en mere rimelig skatteordning. Når man har de nuværende afskrivningsregler, animerer det til utidige og for flotte investeringer — det er naturligvis en form for forbrug og går i allerhøjeste grad ud over valutaen; det er inflationsfremmende. Når man tillader en tøjlesløs reklame efter princippet køb og smid væk, kan det kun virke inflationsfremmende. Også dér burde man sætte ind. Jeg tror, det må være tilladt at anbefale antiinflationens udvalget at overveje skattesystemet og dets virkninger på inflationen — ikke i og for sig for at stille forslag til folketinget om, hvad der skal gøres, men for at pege på de ømme steder. Så må folketinget finde ud af, hvad det vil gøre ved det.

I øvrigt er jeg — det være sagt i samme forbindelse og i anledning af diskussionen om indkomstpøolitik — aldeles ikke af den mening, at arbejdere eller tjenestemænd har fået for stor en indkomst eller mulighed for for stort et forbrug.

Med det, jeg her har sagt om skattesystemets skævhed, har jeg jo også sagt noget om, hvem der bl. a. i kraft af skattesystemet har mulighed for et større forbrug, end de burde have. Hvis man siger, at der er råd til en så og så stor generel forbrugsudvidelse, skulle man sørge for, at der ikke var nogen, der kunne udvide deres forbrug langt derudover. Man kan ikke bruge den samlede forbrugsudvidelse, der derved sker, til at forlange, at andre skal holde igen.

Også den høje rente bevirker, at forbruget stiger mere end tilladeligt, simpelt hen fordi de, der har penge på rente, får mere indkomst og altså mulighed for større forbrug. Også dette går jeg imidlertid ud fra at antiinflationens udvalget tager i betragtning. Så kan vi her i tinget jo tage det i be-